

ת"פ 274/12/17 - יהודה כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 274-12-17 מדינת ישראל נ' כהן
לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו
המבקש/הנאשם יהודה כהן
נגד המשיבה/המאשימה מדינת ישראל
על ידי ב"כ עוה"ד ניר ישראל וענבר דבי
על ידי ב"כ עוה"ד לואי עיאדאת ושרון יונוביץ
פרקליטות מחוז ת"א (מיסוי וכלכלה)

החלטה

1. לפני בקשה של הנאשם להורות על ביטול כתב האישום שהוגש נגדו, וזאת בהתאם להוראות סעיפים 149 ו-150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 [החסד"פ]. באופן פרטני מפנה הנאשם לסעיפים 149(1) [חוסר סמכות מקומית], 149(2) [חוסר סמכות ענינית], 149(3) [פגם או פסול בכתב האישום], 149(4) [העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה] ו-149(10) [הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית] לחסד"פ.

כתב האישום

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום (שתוקן) סמוך לאחר הגשתו, עובר למתן מענה, וההתייחסות היא לכתב האישום המתוקן), הכולל ארבעה אישומים: באישום הראשון והשלישי מואשם הנאשם בסיוע לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיף 415 סיפה, ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין]), ובאישום השני והרביעי מואשם הנאשם בביצוע עבירה של הלבנת הון במטרה להסתיר את זהות בעליו של הרכוש האסור, את מיקומו ותנועותיו (עבירה לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 [החוק]).

הנאשם הוא אזרח ישראלי, החי בהונגריה מאז 2006. על פי כתב האישום, במועד לא ידוע בשנת 2015, במהלך שהותו בישראל, פנה הנאשם לאדם המכונה "גרייגוס", וביקש ממנו לספק לו, תמורת עמלה, חשבונות בנק ברחבי אירופה, על שם חברות פיקטיביות [חשבונות בנק פיקטיביים], לצורך ביצוע הונאות, לשם הוצאת כספים במרמה מחברות שונות. גרייגוס פעל באותה תקופה כסוכן של רשויות האכיפה האמריקאיות.

לפי האישום הראשון והשלישי, הנאשם סייע בחודשים מאי ויוני 2015 לקבוצת יחידים, שזהותם אינה ידועה למאשימה [מבצעי ההונאה], להוציא במרמה כספים משתי חברות, האחת צרפתית והשניה גרמנית [החברות המרומות], ולהעביר את הכספים לחשבונות בנק פיקטיביים, שסופקו על ידי גרייגוס לנאשם, ועל ידי הנאשם למבצעי ההונאה.

לחברה הצרפתית פנה מי ממבצעי ההונאה באמצעות תכתובת דוא"ל והציג עצמו כעובד בסניף הבנק שבו התנהל חשבון הבנק של החברה. בעזרת מצג זה גרם אותו אדם לחברה הצרפתית להעביר 238,000 יורו לחשבון בנק פיקטיבי, שאת פרטיו סיפק הנאשם (אישום ראשון).

לחברה הגרמנית פנה מי ממבצעי ההונאה באמצעות תכתובת דוא"ל, והציג עצמו בפני עובדת של אותה חברה כסמנכ"ל הכספים שלה. כתוצאה מאותה התחזות העבירה החברה הגרמנית 480,000 יורו לחשבון בנק פיקטיבי, שאת פרטיו סיפק הנאשם (אישום שלישי).

בשני המקרים, הכספים הועברו, כאמור, לחשבון בנק פיקטיבי, אך בעקבות התערבות רשויות החקירה האמריקאיות, הכספים לא הגיעו לנאשם או למי ממבצעי ההונאה.

לפי האישום השני והרביעי, הרכוש שאותו סייע הנאשם למבצעי ההונאה לקבל במרמה מהחברות המרומות הוא "רכוש אסור", כהגדרתו בחוק, שכן מקורו בעבירה של קבלת דבר במרמה, שהיא "עבירת מקור" לפי החוק. הנאשם סיפק למבצעי ההונאה את פרטי חשבונות הבנק הפיקטיביים כדי שנציגי החברות המרומות יפקידו בהם את כספי המרמה, במטרה להסוות ולהסתיר את זהות בעליו של הרכוש האסור, את מיקומו ותנועותיו.

הבקשה

3. ב"כ הנאשם הגיש בקשה מפורטת, ארוכה, תמוכה באסמכתאות רבות מהפסיקה והספרות המשפטית, ולא אביא אלא את עיקריה. אלה, בתמצית, טענותיו:

א. **העבירות המתוארות בכתב האישום** (שאת ביצוען, למותר לציין, מכחיש הנאשם), **הן עבירות חוץ**, שלבית משפט זה אין לגביהן סמכות מקומית, ואף לא סמכות עניינית. **סעיף 7 לחוק העונשין** קובע כי "עבירת פנים" היא:

(1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל;

(2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, הייתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל.

לטענת הנאשם, אנו בגדרי ס"ק 7(א)(2) שכן מקום מושבן של החברות הזרות אינו בישראל, מצג השווא שנעשה על ידי גורם לא ידוע נעשה בצרפת, הכספים הועברו לחשבון פיקטיבי בהונגריה והכספים לא הגיעו לידי הנאשם או מי ממבצעי ההונאה בשל התערבות של גורם אכיפה אמריקאי. אין כל זיקה טריטוריאלית לישראל ועל כן עסקינן בעבירת חוץ, שלבית משפט זה אין לגביה סמכות מקומית ולא סמכות עניינית.

ב"כ הנאשם טוען שגם החלק הכללי של כתב האישום, שבו נאמר כי הפניה של הנאשם לגרייגוס הייתה בעת שהנאשם שהה בישראל, אינו יכול להועיל, שכן ניתן לקיים הליך פלילי נגד נאשם בעבירה נגזרת (למשל - בשל

סיוע, כפי שנאמר בכתב האישום שלפנינו), רק אם העבירה העיקרית או יסוד מיסודותיה בוצע, או עתיד היה להיות מבוצע, בישראל. ב"כ הנאשם מפנה ל-ע"פ 4391/03 **אבו ריא נ' מדינת ישראל** [13.12.05], שם נקבע כי עבירת נסיון, גם אם בוצעה מחוץ לשטח ישראל, תיחשב עבירת פנים כאשר העבירה המושלמת הייתה אמורה להיעשות, כולה או מקצתה, בשטח ישראל. לטענת הנאשם, אין שום אינדיקציה כי רכיב מרכיבי העבירה המושלמת עתיד היה להתבצע בישראל. צוין במפורש, שתפקידו של גרייגוס היה לספק לנאשם פרטי חשבונות באירופה. הפניה לגרייגוס אינה עונה על ההגדרה של "מקצת העבירה", ולכן עסקינן בעבירת חוץ שאינה בסמכות בית משפט זה.

כך גם לגבי עבירות הלבנת ההון, באישומים השני והרביעי: כל יסודות העבירה נעשו, או עתידים היו להיעשות, מחוץ למדינת ישראל, ומשכך מדובר בעבירות חוץ, שלבית משפט זה אין לגביהן סמכות מקומית ולא סמכות עניינית.

ב. **העבירה המיוחסת לנאשם - סיוע לקבלת דבר במרמה - אינה "עבירת מקור"**. מאחר שסיוע לביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה אינו עבירת מקור לפי החוק, ביצועה אינו מצמיח "רכוש אסור", ולכן אין מתגבשות עבירות לפי סעיף 3(א) לחוק, ויש להורות על ביטול האישומים השני והרביעי. לטענת הנאשם, עבירות המקור, שרק ביצוען יכול להצמיח "רכוש אסור", מפורטות בתוספת הראשונה לחוק. פריט 11 לתוספת הוא שכולל את העבירה של קבלת דבר במרמה כעבירת מקור. התוספת אינה כוללת שום עבירה נגזרת. עבירה נגזרת היא עבירה עצמאית, והיא לא נכללה בתוספת. משכך, סיוע לעבירת קבלת דבר במרמה אינו בגדר "עבירה" לפי החוק, ומשכך - אינו יכול להצמיח "רכוש אסור".

ג. **אין מתגבשות במקרה זה יסודות העבירה של קבלת דבר במרמה**. גם אם יסבור בית המשפט, כי ניתן להכנס בגדרי החוק עם עבירה נגזרת, הרי שכאן לא ניתן להוכיח את יסודותיה של עבירת קבלת דבר במרמה. מדובר בעבירה תוצאתית, הדורשת קבלה. מאחר שכאן אין מחלוקת שהכספים שהופקדו בחשבונות הפיקטיביים לא הגיעו לידי הנאשם או מבצעי ההונאה, נוכח התערבות גורמי החקירה האמריקאיים, אזי אין קבלה ולא ניתן להוכיח את יסודות העבירה. מאחר שכך, גם הנטען באישומים השני והרביעי, כי הנאשם סייע למבצעי ההונאה לקבל את הכספים במרמה - אינו נכון ועומד בסתירה לעובדות שלהן טוענת המאשימה.

נוסף על כך, היסוד הנפשי הדרוש לביצוע העבירה של קבלת דבר במרמה הוא מודעות של המרמה לטיב התנהגותו ולקיומן של הנסיבות הרלוונטיות, וכן מחשבה פלילית, לפחות מסוג פזיזות, לאפשרות התרחשות התוצאה. כאן, מי שביצעו את ההונאה בפועל הם אותם אלמונים, מבצעי ההונאה, ומאחר שהם לא נתפסו ולא נחקרו, לא ניתן לדעת מה היה היסוד הנפשי שלהם ולא ניתן לגבש את יסודות העבירה.

ד. **לא ניתן לגבש את יסודות עבירת הלבנת ההון, בהעדר קבלה של רכוש**. לא לנאשם ולא לאלמונים הייתה כל נגיעה בכספים, המהווים לפי טענת המאשימה "רכוש אסור", ולכן הנאשם לא ביצע כל פעולה ב"רכוש אסור".

ה. **לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להלבנת הון לפי סעיף 3 לחוק.** סעיף זה דורש מטרה להסתיר או להסוות את הרכוש האסור. אלא שמקום שבו ניתן להתחקות אחר הבעלים האמיתי של הרכוש, אין מתבצעת פעולה של הסתרה. יותר מכך: מי שאצלו התגבש היסוד הנפשי הדרוש לביצוע העבירה הוא דווקא גרייגוס, שהוא "מלבין מקצועי", בעל היכולת להקים את התשתית הנדרשת לביצוע העבירות. המאשימה טעתה כאשר העתיקה את היסוד הנפשי המצוי אצל גרייגוס לנאשם.

ו. **לא בוצע לנאשם שימוע כדין.** ביום 8.11.17 שלחה המאשימה לנאשם מסמך, שכותרתו "מכתב יידוע ושימוע לחשוד, לפי הוראות סעיף 60 לחסד"פ", אך בניגד להוראות **סעיף 60 לחסד"פ**, המלמדות על כך שהחשוד רשאי לפנות למאשימה בכתב בתוך **30 יום** מקבלת ההודעה, ולבקש שימוע, כאן קצבה המאשימה לנאשם 14 יום בלבד. בכך חרגה המאשימה מסמכויותיה ופגעה קשות בנאשם, בעיקר בהתחשב בהיקף העצום של חומר החקירה בתיק, ובהתחשב בכך שבצד העבירות שבהן מואשם הנאשם נקבע עונש של 10 שנות מאסר. הנאשם המשיך והבהיר את חשיבותו הגדולה של קיום שימוע, והפנה לדברי המלומד קדמי בעניין זה, כמו גם לפסיקה רלוונטית. המאשימה גם ציינה במכתב שהנאשם (אז - החשוד) רשאי לשטוח טענותיו בכתב, ולאחר עיון בבקשה הכתובה, תחליט המאשימה לעניין קיום שימוע בעל פה. בעשותה את ההפרדה האמורה הפרה המאשימה את זכות הטיעון של הנאשם ופגעה בהליך הפלילי התקין.

לא זו אף זו: במכתבה ציינה המאשימה, כי אם יתן הנאשם הסכמתו להארכת תנאי השחרור בערובה בעניינו, עד לאחר קיום השימוע, ניתן יהיה להאריך את משך הזמן עד השימוע ב-16 ימים נוספים. בכך יצרה המאשימה לחץ לא הוגן על הנאשם, וחרגה מסמכותה על פי חוק.

ניתן לראות כי המאשימה החליטה על הגשת כתב אישום עוד טרם שמעה את טענות הנאשם, והפור נפל עוד קודם לשימוע, שכן בדיון ביום 1.11.17 לפני כב' השופט מיכלס, השיב חוקר מטעם המאשימה לבית המשפט כי יוגש כתב אישום בתיק זה. באותו יום קבע בית המשפט כי תנאי השחרור מוארכים עד 1.12.17, וככל שתחלוף התקופה, יתכן שתשתנה נקודת האיזון, כך שנושא תנאי השחרור עמד לבקורת שיפוטית ובית המשפט איזן בין צרכי המאשימה לזכויות הנאשם.

בפועל, מכתב היידוע נשלח ביום 8.11.17, הליך השימוע התקיים ביום 30.11.17 בשעות אחה"צ ולמחרת, ביום שישי בבוקר, הוגש כתב האישום. דבר זה מלמד כי המאשימה לא הקשיבה לטענות ההגנה בנפש חפצה, וחזקת התקינות אינה עומדת לה, כאשר נדרשו לה שעות ספורות בלבד כדי לגבש את כתב האישום. יותר מכך: מבנה הודעת היידוע זהה לחלוטין לכתב האישום שהוגש, ומכאן שדעתה של המאשימה ננעלה עוד טרם השימוע. במסגרת דיון בתיק ה-מ"ת, שבו נדון עניין של סעדים זמניים, הצהירה המאשימה באזני בית המשפט שנעשה מאמץ להגיש את כתב האישום בטרם יפקעו תנאי השחרור, מאחר שבית משפט השלום לא רצה להאריכם, ובכך יצא המרצע מהשק: המאשימה לא רצתה שנושא הארכת תנאי השחרור יעמוד לבקורת שיפוטית.

ז. **המאשימה לא העמידה לעיון הנאשם את חומר החקירה כנדרש,** שכן הסכם עד המדינה עם גרייגוס,

המסווג כחומר רלוונטי, לא נמצא בתוך החומר. בכך הפרה המאשימה חובתה לפי **סעיף 74 לחסד"פ**, ופגעה בזכויות הנאשם. יותר מכך: במסגרת חומר החקירה שהעמידה המאשימה לעיון והעתקה סומנו מסמכים מסויימים כחסויים, אך לא נמצאה בחומר תעודת חסיון, שאמורה הייתה להמצא נוכח הטענה על חומר חסוי. ב"כ הנאשם פנה לב"כ המאשימה בעניין זה, אך לא קיבל כל מענה.

ח. **מחדלי חקירה מונעים מהנאשם את הגנתו**, וגם מטעם זה יש להורות על ביטול כתב האישום, בשל הגנה מן הצדק. למאשימה אין מושג מי הם מבצעי ההונאה, והיעדר ממצא זה נובע ממחדל של המאשימה. אילו ביצעה המאשימה את החקירה כראוי, הייתה מגלה בקלות מי האנשים שבאו בדברים עם גרייגוס. המאשימה טוענת שגרייגוס סיפק את פרטי החשבונות הפיקטיביים תמורת עמלה, כך שזהות משלם העמלה הייתה ידועה, או הייתה יכולה להיות ידועה לחוקרים, לו ניסו לחקור עובדה זו. גרייגוס הוא מחולל הפשיעה העיקרי, וכאשר אלה פני הדברים, ניהול ההליך נגד הנאשם אינו הוגן. אין חותמים הסכם עד מדינה עם מחולל הפשיעה העיקרי.

נוכח כל האמור, על בית המשפט להורות על ביטול כתב האישום נגד הנאשם, בשל כל אחת מהטענות שנטענו, ובוודאי בשל הצטברותן.

תגובת המאשימה

4. גם המאשימה הגישה מסמך מפורט ומנומק, במענה לטענות הסנגור. גם כאן יובאו הטענות בקיצור.

לטענת המאשימה, הנאשם סייע למבצעי ההונאה להקים את התשתית הפיננסית שתאפשר הוצאת כספי המרמה מהחברות המרומות, ולהעבירם לחשבונות הבנק שפרטיהם סופקו על ידי הנאשם. מעבר הכספים לחשבונות בנק פיקטיביים הוביל להסתרת מקורם.

א. **העדר סמכות מקומית ועניינית**: פניית הנאשם לגרייגוס בוצעה כשהנאשם מצוי בישראל. די בכך כדי להקנות סמכות לבית משפט זה. המאשימה הפנתה ל-ע"פ 4111/14 **קורד נ' מדינת ישראל** [20.8.15] **[עניין קורד]**, שם הואשם הנאשם בסיוע לחטיפה, נוכח חלקו בהעברת דמי כופר לחוטפים, כשמשלמי הכופר שהו בישראל, והחוטפים עם החטוף - במצרים. בית המשפט קבע באותו עניין כי די בקיום היסוד העובדתי של עברת הסיוע בשטח המדינה, על מנת להכנס בגדרי "עבירת פנים" לפי חוק העונשין. נקבע כי "מקצת העבירה" יכול שתזדהה במעשי סיוע שנעשו בשטח המדינה, כדי לאפשר את המימוש בחו"ל. המאשימה הפנתה בעניין זה לספרו של ש"ז פלר, **יסודות בדיני העונשין**, כרך א 264 (1984), שצוטט **בעניין קורד**, הנ"ל. הנאשם פעל לספק למבצעי ההונאה את חשבונות הבנק הפיקטיביים, שבלעדיהם לא ניתן לבצע את העבירות של קבלת דבר במרמה, תוך שהוא מודע למטרת מבצעי ההונאה ומסייע להם. בהמשך לכך, עצם הפקדת כספי המרמה בחשבונות הפיקטיביים שאת פרטיהם סיפק הנאשם למבצעי ההונאה היא מעשה הלבנת הון, שנעשה במטרה להסתיר ולהסוות את מקור הכסף, זהות בעלי הזכויות בו, מיקומו, תנועותיו או עשיית פעולה בו. במקרה דנן מדובר במצב שבו עבירת המרמה, שהיא עבירת המקור,

בוצעה באופן סימולטני עם עבירת הלבנת ההון (וראו ע"פ 8325/05 בלס נ' מדינת ישראל [10.1.17], בפסקה 24).

ב. **סיוע לקבלת דבר במרמה - אינה "עבירת מקור"**: ראשית, אחריותו של הנאשם לעבירת הלבנת ההון איננה נגזרת, כטענת ההגנה, מכלל אחריותו לעבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה, אלא היא קמה באופן עצמאי, בשל חלקו בהלבנת ההון, ללא קשר לחלקו בעבירת המרמה. המאשימה מפנה ל-ע"פ 7593/08 **ריטבלט נ' מדינת ישראל** [1.9.09], שם קבע בית המשפט כי אין חובה להוכיח את התקיימות הנסיבה שמדובר ב"רכוש אסור" דווקא באמצעות הרשעת הנאשם או אחר גם בעבירת המקור. קיימות עבירות נוספות (כגון קבלת נכסים שהושגו בפשע, או פרסום על נכס גנוב), שאחת מנסיבות ביצוען היא שבוצעה עבירה פלילית קודמת, ויש להוכיח נסיבה זו ככל נסיבה אחרת. יש להוכיח מעל לספק סביר, אך לאו דווקא באמצעות העמדת העברין החשוד בה לדיון. ניתן לבצע עבירת הלבנת ההון אף אם אותו אדם לא הורשע כלל בעבירת המקור, ואין זה תנאי להרשעה בעבירת הלבנת ההון.

שנית, גם אם מידת אחריותו של הנאשם לעבירת קבלת דבר במרמה היא רק בגדר סיוע, עבירת קבלת הדבר במרמה התקיימה באופן מלא. הפקדת כספי המרמה, שהם פירות עבירת המקור, בחשבונות הבנק, עולים כדי עבירה מושלמת של הלבנת ההון.

שלישית, גם אם - כטענת הנאשם - לא התקיימה עבירה מושלמת של קבלת דבר במרמה, אלא רק נגזרת שלה, גם אז מתקיימת עבירת מקור לפי התוספת הראשונה. **סעיף 34 לחוק העונשין** קובע: "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת, כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על נסיון, שידול, נסיון לשידול או סיוע, לאותה עבירה". בתי המשפט קבעו זה מכבר, כי קיימת סמכות חילוט לפי החוק, גם כאשר עסקין בעבירת נסיון בלבד (רע"פ 1161/04 **חאג' יחיא נ' מדינת ישראל** [21.4.05], רע"פ 4005/11 **חיסרוב נ' מדינת ישראל** [14.6.11]), וכן נקבע כי גם עבירת סיוע לעבירת מקור מהווה עבירת מקור, כשלעצמה (ע"פ (מחוזי מרכז) 59085-08-16 **מזרחי נ' פרקליטות המדינה** [1.1.18], פסקה 80 [עניין מזרחי]). בעניין זה, מדגישה המאשימה, סעיף 20 לתוספת הראשונה לחוק דן בקשירת קשר לעבור אחת מעבירות התוספת, ונוכח הוראתו של סעיף 34 לחוק העונשין, המחוקק לא ראה צורך לציין במפורש את העבירות הנגזרות בתוספת, ואין מדובר בהסדר שלילי.

ג. **אין מתגבשות במקרה זה יסודות העבירה של קבלת דבר במרמה**: לטענת המאשימה, השתכללה העבירה המושלמת של קבלת דבר במרמה. **סעיף 438 לחוק העונשין** קובע: "לענין סימן זה [הכולל את העבירה של קבלת דבר במרמה - מ.ב.נ], קבלת דבר - בין שעברה הבעלות בדבר אל המקבל ובין שלא עברה, בין שהדבר נתקבל בשביל עושה המעשה ובין בשביל אחר, בין בידי עושה המעשה ובין על ידי אחר; ונתינת דבר - בין לעושה המעשה ובין לאחר". מכאן שאין צורך שה"דבר" יהיה בשליטת מבצע העבירה או אחר. די בכך שהדבר נמסר/נתקבל על ידי אחר (ע"פ 3517/11 **אילנה שמשון נ' מדינת ישראל** [6.3.13]). במקרה זה, כספי המרמה, המהווים "דבר", יצאו מהחברות המרומות והופקדו בחשבון בנק שפרטיו הועברו על ידי הנאשם למבצעי ההונאה, קרי: ל"אחר", ובכך השתכללה העבירה המושלמת של

קבלת דבר במרמה.

ד. לא ניתן לגבש את יסודות עבירת הלבנת ההון, בהעדר קבלה של רכוש: המאשימה כבר השיבה לעניין הטענה שבהעדר התגבשות של עבירת המקור, לא ניתן לבסס עבירת הלבנת הון. אשר לטענה כי לא בוצעה "פעולה ברכוש": הנאשם סיפק למבצעי ההונאה את פרטי החשבונות הפיקטיביים, שאותם קיבל מגרייגוס. עצם הפקדת כספי המרמה בחשבון הבנק עולה כדי ביצוע פעולה ברכוש אסור, המגבשת את העבירה.

ה. לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להלבנת הון לפי סעיף 3 לחוק: לעניין הטענה שלפיה אם ניתן להתחקות אחר הכסף אזי לא התקיימה פעולת ההסתרה: פעולת ההסתרה התבטאה בהעברת הכספים לחשבון פיקטיבי, ועל היסוד הנפשי יש ללמוד מהנסיבות החיצוניות. קיומו של חשבון בנק על שם חברה שאין לה קיום אמיתי מלמדת על כוונת ההסתרה. נסיונו של הנאשם להציג את גרייגוס כבעל הכוונה הפלילית אינו במקום, שכן גרייגוס פעל כסוכן מטעם הרשויות בארה"ב.

ו. לא בוצע לנאשם שימוע כדין: הנאשם מימש זכותו לשימוע באופן מלא. מכח סעיף 60א(ה) לחסד"פ, לפרקליטת המחוז סמכות להגיש כתב אישום גם בטרם חלפו 30 הימים המוזכרים בסעיף 60א(ד), מטעמים שיירשמו ואם החליט שהנסיבות מצדיקות זאת. כך קרה במקרה הזה. השימוע התקיים בחלוף 22 יום משליחת מכתב השימוע, והוא בוצע בנפש חפצה, בהתאם לכל הכללים. הנאשם לא התמודד במהלך השימוע עם הראיות שעומדות נגדו, המאשימה סברה שיש סיכוי סביר להרשעה ויש עניין ציבורי בהעמדה לדיון, ומשכך החליטה על הגשת כתב האישום. אין כל בסיס להנחה שהמאשימה גמרה אומר להגיש את כתב האישום מראש.

ז. המאשימה לא העמידה לעיון הנאשם את חומר החקירה כנדרש: אין ממש בטענה. ב"כ הנאשם מוזמן לעיין בכל חומר החקירה שהוגדר כרלוונטי ואינו חוסה תחת חסיון. ככל שהנאשם סבור שחסרים לו חומרים, הוא מוזמן להגיש בקשה לפי סעיף 74 לחסד"פ.

ח. מחדלי חקירה מונעים מהנאשם את הגנתו: חוליית הקישור בין גרייגוס למבצעי ההונאה היא הנאשם עצמו. גרייגוס אינו מכיר את מבצעי ההונאה אלא רק את הנאשם, ומי שהעביר למבצעי ההונאה את פרטי החשבונות הפיקטיביים הוא הנאשם, שבחקירתו סירב לשתף פעולה ולמסור לרשויות את פרטי האחרים. גרייגוס לא פעל בצוותא חדא עם הנאשם, כעבריון, אלא שימש סוכן מטעם הרשויות האמריקאיות והפליל את הנאשם. לכן אין כל טעם בטענה זו.

נוכח כל האמור, ביקשה המאשימה לדחות את בקשת הנאשם ולהותיר את כתב האישום על כנו, כמו שהוא.

הדיון בבית המשפט

5. לקראת הדיון שנקבע להשלמת טיעונים, ביקשתי מב"כ המאשימה להצטייד באישור פרקליטת המחוז לקיצור משך הזמן בין היידוע לשימוע (שהוזכר בתשובה), ובתעודת החסיון (שהוזכרה אף היא).

בפתח הדיון הציג התובע את שני המסמכים הנ"ל. התברר כי אישור פרקליטת המחוז ניתן בתכתובת דוא"ל עם עו"ד ניר סרי, מנהל מחלקה בפרקליטות, והתובע ציין כי מדובר במסמך פנימי, ועל כן אינו יכול להציגו להגנה. הסנגור הפנה להנחיית פרקליט המדינה בנושא זה, שלפיה האישור צריך להכלל במסמך שניתן להעבירו להגנה, על מנת שתוכל לעיין בנימוקים להחלטה. לפיכך הוריתי לתביעה לדאוג למסמך שיכלול את הנימוקים והאישור, שניתנו בתכתובת הדוא"ל, ולהעבירם להגנה.

הסנגור טען עוד, כי לפרקליטת המחוז סמכות להמנע משימוע, אך לא לקצר את משך הזמן בין היידוע לשימוע. דחיתי על אתר טענה זו, מאחר שהיא מנוגדת ללשון **סעיף 60א(ה) לחסד"פ** ("החליט פרקליט מחוז... מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 ימים ואף בטרם פנה החשוד..." [ההדגשה הוספה - מ.ב.נ.]), ומעבר לכך - ברור שהמרוכה (המנעות משימוע) מכיל את המועט (קיצור פרק הזמן עד לשימוע).

אשר לתעודת החסיון, זו נחתמה על ידי תנ"ג בדימוס ביום 27.11.17. הסנגור טען שהתעודה לא הופיעה ברשימת חומר החקירה שקיבל, כי לא קיבל עותק מהתעודה, חרף פניותיו לפרקליטות, וכי על פני הדברים, אותו תנ"ג בדימוס אינו מוסמך לחתום על תעודת חסיון.

התובע הפנה ל**סעיף 45(ד)(1)(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971**, שממנו עולה כי ניתן להסמך קצין משטרה בכיר, בדרגת תנ"צ, לחתום על תעודת חסיון, אך הודיע שיבדוק באופן ספציפי את התעודה דנן. עוד התחייב לוודא שבידי הסנגור רשימה מעודכנת של חומר החקירה.

6. לגופן של יתר הסוגיות שעל הפרק, שני הצדדים הפנו לפסק דין שניתן לאחר ששני הצדדים הגישו טענותיהם, בע"פ 8312/17 **ברהמי נ' מדינת ישראל** [17.4.18] **[עניין ברהמי]**, הדין בחלק מהעניינים שלפנינו. כל צד מצא בפסק הדין חיזוק לטענותיו, ואתייחס לפסק הדין בפרק הדיון וההכרעה.

בנוסף, הסנגור ביקש לחדד נקודות מסוימות בטיעוניו, ובין היתר הדגיש שאין טענה שלפיה הנאשם ביצע את העבירה המושלמת של קבלת דבר במרמה, שהרי הוא מואשם רק בסיוע. אין טענה שהוא פעל בצוותא חדא עם מבצעי ההונאה. כל מה שעשה הנאשם הוא מעשה הכנה, מסירת פרטי חשבון הבנק. מאחר שעבירת הסיוע היא עבירה עצמאית, בעלת רכיבים שונים מהעבירה המושלמת, יש לבחון איזה חלק מרכיבי עבירת הסיוע חופף (אם בכלל) את רכיבי העבירה המושלמת. רק במקרה של חפיפה, ניתן יהיה לומר שמקצת העבירה בוצעה בישראל. עוד הוסיף, **שסעיף 438 לחוק העונשין** אינו יכול להועיל, שכן לפי פרשנות המאשימה, עבירה של קבלת דבר במרמה הופכת לעבירה התנהגותית, ולא תוצאתית, מאחר שאין דרישה לטעמה שה"דבר" יתקבל אצל המרמה. באשר להפניית המאשימה ל**סעיף 34 לחוק העונשין**, יתכן שפירוש המאשימה סביר אף הוא, אך כאשר יש שני פירושים אפשריים לדין, יש

לבחור בזה המיטיב עם הנאשם.

דין והכרעה

7. אומר כבר עתה, כי מלבד הטענות בנוגע לשימוע ולתעודת החסיון, שנותר לגביון בירור פתוח, כמפורט לעיל, דין יתר טענותיו של הנאשם להדחות.

8. חשוב לזכור, כי בבוא בית המשפט לדון בטענות מקדמיות בתחילת המשפט, כל שיש לפניו הוא כתב האישום. לכן, לצורך הדיון בטענות המקדמיות בשלב הזה (להבדיל מטענות שבית המשפט מחליט לדחות את ההכרעה בהן לשלב מאוחר יותר במשפט, כפי שמאפשר סעיף 150 לחסד"פ לעשות), על בית המשפט לצאת מנקודת הנחה שהאמור בכתב האישום יוכח במלואו, ועל רקע הנחה זו יש לבחון את הטענות. לפיכך, כל שיאמר בהמשך מושתת על ההנחה שכתב האישום יוכח במלואו.

9. **הטענות להעדר סמכות מקומית ועניינית:** סבורני, כפי שטענה המאשימה, כי העבירות מושא כתב האישום הן עבירות פנים, ובאות כולן בגדר **סעיף 7(א)(1) לחוק העונשין**, ולא בגדר סעיף 7(א)(2) לחוק העונשין, כפי שטען הנאשם. למען הנוחות אביא בשנית את תוכנו של סעיף 7(א) לחוק העונשין:

"(א) "עבירות-פנים" -

(1) עבירה שנעברה כולה או מקצתה בתוך שטח ישראל;

(2) מעשה הכנה לעבור עבירה, נסיון, נסיון לשדל אחר, או קשירת קשר לעבור עבירה, שנעשו מחוץ לישראל, ובלבד שהעבירה, כולה או מקצתה, הייתה אמורה להיעשות בתוך שטח ישראל".

אזכיר: על פי כתב האישום, הנאשם ביקש מגריגוס לספק לו את חשבונות הבנק הפיקטיביים, לשם ביצוע מעשי המרמה, כשהיה בישראל. בהמשך, הנאשם סיפק את הפרטים למבצעי ההונאה, ואלה עשו שימוש בחשבונות הפיקטיביים לצורך העברת כספי המרמה שהועברו על ידי החברות הזרות. **הסיוע שסיפק הנאשם למבצעי ההונאה הוא חלק מביצוע העבירה**. תחילתו בבקשת פרטי החשבונות מגריגוס, דבר שנעשה בישראל. **המסייע, בהבדל ממי שמואשם בנסיון בלבד, נחשב לאחד מה"צדדים לעבירה"**, תחת **סימן ב בפרק ה לחוק העונשין**. אנו עוסקים במי שעשה מעשה, הן כדי לאפשר את ביצוע העבירה לפני עשייתה, הן כדי למנוע את תפיסת המבצע, גילוי העבירה ושללה. אלה חלק מהגדרת "מסייע" בסעיף **31 לחוק העונשין**. לכן עסקינן בעבירה, שמקצתה בוצע בישראל. איננו עוסקים במעשה הכנה לעבור עבירה, ואף לא בנסיון לעבור עבירה, בוודאי שלא מעשה הכנה שנעשה מחוץ לישראל. לפיכך, איננו מצויים בגדרו של סעיף 7(א)(2) לחוק העונשין.

הסנגור ערך הפרדה בין מעשי הנאשם המהווים עבירה לפי האישומים הראשון והשלישי, לבין המעשים המהווים עבירה לפי האישומים השני והרביעי. ואולם אני סבורה כי עסקינן בביצוע סימולטני של עבירת המקור ועבירת ההלבנת ההון (דבר שהפסיקה הכירה בו כאפשרי - ר' **עניין ברהמי**, פסקה 23 והאסמכתאות שם). אבהיר: בענייננו, הן באישום

הראשון, הן באישום השלישי, מי ממבצעי ההונאה התחזה למי שאינו, וגרם עקב כך לחברה הזרה להעביר כספים לחשבון בנק שנפתח על שם פיקטיבי. את פרטי אותו חשבון קיבל הנאשם מגריגוס, והוא (הנאשם) העביר למבצעי ההונאה. הגרימה להעברת הכספים לחשבון בעל שם פיקטיבי משלבת את עבירת המקור (קבלת דבר במרמה) עם עבירת הלבנה (שימת הכסף במקום שיסתר את זהות בעלי הזכויות בו, את מקורו, מיקומו והתנועות בו). הפקדת הכספים בחשבונות הפיקטיביים מגבשת את עבירת המקור. מטרת הפקדת הכספים בחשבונות הפיקטיביים היא הסתרת הכספים, כדי שניתן יהיה להנות מהם (כלומר לשם ניצול הפירות), ובכך מתמלא היסוד הנפשי הדרוש לעבירת הלבנה ההון לפי סעיף 3(א) (לחוק).

לפיכך אני דוחה את הטענה בדבר היעדר סמכות מקומית או עניינית לבית משפט זה.

10. בטרם אעבור לדיון ביתר טענות הנאשם, זה המקום להכנס מעט יותר לעומק לפסק הדין **בעניין ברהמי**, שכן הוא נותן מענה לחלק נכבד מהסוגיות העומדות כאן לדיון. חשוב להדגיש שני הבדלים משמעותיים בין העניין שם לענייננו:

(א) פסק הדין שם עסק בנושא של חילוט. לכן חלקו השני של פסק הדין, מפסקה 30 ואילך, פחות רלוונטי לענייננו.

(ב) באותו מקרה נקבע, כי אין ראיות לכאורה שהכספים הגיעו לחשבונות הבנק של המערערים **או מי מטעמם**.

לפי כתב האישום, המערערים קשרו קשר להונות חברות באירופה, המפורטות בכתב האישום, תוך התחזות ושימוש בשמותיהם של מנכ"לי אותן חברות והתחזות לעו"ד מטעם חברת יעוץ. בעקבות מצגי השווא ומעשי המרמה, העבירו החברות למערערים סכום כולל של 17,229,372 ₪. כמו כן, ניסו המערערים לקבל במרמה סכומים נוספים בדרך זו, שלא הועברו. בגין מעשים אלה כתב האישום מייחס למערערים עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בצוותא חדא, לפי סעיף 415 סיפה בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; ניסיון לקבל דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בצוותא חדא, לפי סעיף 415 סיפה, בצירוף סעיף 25 וסעיף 29 לחוק העונשין; זיוף בכוונה לקבל דבר בנסיבות מחמירות, בצוותא חדא, לפי סעיף 418 סיפה בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין; וכן התחזות לאחר, בצוותא חדא, לפי סעיף 441 רישא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין. נוסף על האישומים הללו, בהתבסס על העבירות הנ"ל, כתב האישום מייחס למערערים עבירות של הלבנת הון, בצוותא חדא, לפי סעיף 3(א) לחוק איסור הלבנת הון בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, בסכום של 17,229,372 ₪ - בהתייחס לעבירות המקור של קבלת דבר במרמה וזיוף; עבירה של ניסיון להלבנת הון - בהתייחס לעבירות ניסיון לקבלת דבר במרמה; ועבירת פעולה ברכוש אסור, בצוותא חדא, לפי סעיף 4 לחוק איסור הלבנת הון בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין. אין חולק כי לא נגרם נזק לחברות המרומות, שכן כספי המרמה הושבו במלואם משהתעורר חשדם של גורמים בחברות היעד, או עם היוודע דבר המרמה והקפאת ההעברה על-ידי הבנקים. מכל מקום, בית המשפט העליון בפסק דינו **בעניין ברהמי** שב וציין, כי אין ראיות לכאורה לכך שהכספים שהועברו על ידי החברות המרומות הגיע לידי הנאשמים, או לחשבונות בשליטתם, או לחשבונות של מי מטעמם. על פי הראיות באותו מקרה, הכספים נתפסו או הוקפאו על ידי הבנקים, בחשבונות מעבר, עוד טרם הגיעו למערערים או מי מטעמם, או אפילו הוחזרו לחברות המרומות. עובדה זו הייתה נדבך חשוב בהחלטת בית המשפט

העליון (כאמור בפסקאות 21 - 22 לפסק הדין).

לא כך בענייננו: כאן הכספים הגיעו לחשבונות שאת פרטיהם סיפק הנאשם למבצעי ההונאה, ומהאמור בכתב האישום עולה שמשם הם יכלו להוציאם, קרי: מדובר בחשבונות שהיו בשליטת המעורבים, אלא ששם הם הוקפאו/נתפסו על ידי רשויות החקירה האמריקאיות (סעיפים 4 ו-5 לאישום הראשון, וסעיפים 5 ו-6 לאישום השלישי). לפיכך, אני סבורה כי בניגוד לעניין ברהמי, לא ניתן להגיד שבמקרה דנן העבירה לא הצמיחה פירות. היא הצמיחה פירות, אלא שאלה נתפסו על ידי הרשויות בטרם הספיקו העבריינים לעשות בהם שימוש.

מכאן לטענות הנוספות שמעלה הנאשם:

11. הטענה שעבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה אינה מגבשת עבירת מקור והטענה שכלל לא ניתן לגבש את עבירת קבלת דבר מרמה, ועל כן אין בכלל עבירת מקור: גם טענות אלה דינן להדחות. סעיף 438 לחוק העונשין קובע כזכור כי "קבלת דבר - בין שעברה הבעלות בדבר אל המקבל ובין שלא עברה, בין שהדבר נתקבל בשביל עושה המעשה ובין בשביל אחר, בין בידי עושה המעשה ובין על ידי אחר; ונתינת דבר - בין לעושה המעשה ובין לאחר". בעניין ברהמי הושארה ב"צריך עיון" השאלה האם, לאור ההרחבה בסעיף 438, התמלא יסוד ה"קבלה" (פסקה 14), כשהספק עלה נוכח העובדה שבאותו מקרה הכסף לא הגיע לחשבונות שבשליטת המרמים, אלא הוקפא בחשבונות מעבר על ידי הבנקים (אף כי מפסקה 19 עולה שגם במקרה כזה אין בית המשפט סוגר את הדלת מפני המסקנה שהושלמה העבירה). במקרה שלנו, קבעתי לעיל כי על פי הנתען בכתב האישום (וזוה, כזכור, הבסיס לדיוננו), הכסף הגיע לחשבונות שבשליטת מבצעי ההונאה, או הנאשם, ולכן דעתי היא שהושלמה עבירה של קבלת דבר במרמה.

האם עבירה נגזרת יכולה לבסס עבירת מקור? לטעמי, התשובה לשאלה זו חיובית. כך פסקו כבר בתי המשפט, ואין לי אלא להפנות לדברי ההרכב בעניין מזרחי, שאליו הפנתה המאשימה. עמדה זו מתבססת על נוסחו של סעיף 34 לחוק העונשין, הקובע: "מלבד אם נאמר בחיקוק או משתמע ממנו אחרת, כל דין החל על הביצוע העיקרי של העבירה המושלמת חל גם על נסיון, שידול, נסיון לשידול או סיוע, לאותה עבירה". בעניין ברהמי ציין בית המשפט כי אינו רואה לקבוע מסמרות, בשלב של חילוט זמני, בטענה שלפיה עבירת הנסיון אינה יכולה לשמש עבירת מקור לעניין החוק, אלא ראוי שטענה זו תוכרע במסגרת התיק העיקרי, על בסיס התשתית העובדתית המלאה. אך גם שם בית המשפט ממשיך ואומר כי "המסקנה הלכאורית היא אפוא כי גם נסיון לעבור עבירות הכלולות בתוספת הראשונה דינו כדין עבירת מקור, שיכולה להצמיח רכוש אסור" (פסקה 16). ואם כך פני הדברים כשעסקינן בעבירת נסיון שבה לא נצמחו פירות, על אחת כמה וכמה נכונים הדברים בענייננו, שבו - כך קבעתי - הושלמה עבירת המקור, נצמחו פירות, והנאשם הוא מסייע לעבירת המקור.

12. באשר לטענה כי לא ניתן לגבש את יסודות עבירת הלבנת ההון, בהעדר קבלה של רכוש, דומה כי נוכח הדברים שכתבתי לעיל, כי הכספים הגיעו לחשבונות הפיקטיביים (שבשליטת הנאשם או מבצעי ההונאה), יש לדחות טענה זו. אפילו נתקבלה טענת הנאשם, כי הכספים לא התקבלו על ידו או על ידי מבצעי ההונאה, בשל תפיסתם על ידי רשויות החקירה, אזי מתגבשת העבירה של נסיון להלבנת הון, ואני מפנה בעניין זה לאמור בעניין ברהמי (פסקאות 21

- 25). אפילו היה זה המצב, אין מקום להורות על ביטול סעיפים אלה בכתב האישום כבר בשלב זה, ואני מפנה בעניין זה לע"פ 2685/17 **מדינת ישראל נ' שלמה ניסים** [26.9.17], פסקה 8, שם נאמר:

"כמפורט לעיל, בית משפט קמא הורה על ביטול כתב האישום נוכח קבלת טענתו המקדמית של המשיב כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה. משמעותה של טענה מקדמית זו, המעוגנת כאמור בסעיף 149(4) לחסד"פ, היא שגם בהנחה שעובדות כתב האישום תוכנה במלואן בבית המשפט, לא יהיה בכך בסיס נאות להרשעת נאשם בעבירה המיוחסת לו או בעבירה אחרת מאותו 'סוג' (יעקב קדמי **על סדר הדין בפלילים** 1293 (מהדורה מעודכנת, 2009)). ודוק: בית המשפט יקבע כי העובדות המפורטות בכתב האישום אינן מהוות עבירה, אך ורק מקום בו גם אם תוכנה כל אותן העובדות, לא תהיה **כל היתכנות** להרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו או בעבירה מאותו סוג. משנטענה טענה מקדמית על בית המשפט להחליט בה לאלתר, ואולם הוא רשאי 'להשהות את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט' (סעיף 150 לחסד"פ). ומשקיבל בית המשפט טענה מקדמית מהטענות המקדמיות המנויות בסעיף 149 לחסד"פ, רשאי הוא לתקן את כתב האישום או להורות על ביטולו (שם). החלטה **לא לאלתר** בה מורה בית המשפט על ביטול כתב האישום צריכה להינתן רק במקרה **ברור ומובהק** בו אין כאמור **כל היתכנות** להרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו או בעבירה מאותו סוג" [ההדגשות במקור - מ.ב.נ.]

בנקודה זו אוסיף, כי **בעניין ברהמי**, בית המשפט העליון סבר כי אפילו במקרה של נסיון לעבור עבירה של הלבנת הון, אף שהעבירה לא הושלמה, אין מניעה להורות על חילוט פירות העבירה, הגם שלא הגיעו לידי העברין, ובלבד שעבירת המקור הושלמה. הדוגמא שנתן בית המשפט (פסקה 49(ב) לפסק הדין) היא של עבריינים, שמבצעים שוד, ומתכננים להלבין את כספי השוד, בדרכים שונות, בהמשך. ניסיון השוד עלה יפה, אולם העבריינים לא הצליחו לבצע פעולה בשלל, המהווה עבירה לפי חוק איסור הלבנת הון (לדוגמה, העבריינים נעצרו ברכב המילוט דקות ספורות לאחר ביצוע השוד, כשפירות העבירה בידיהם).

13. אשר לטענה שלפיה **לא מתקיים היסוד הנפשי הנדרש להלבנת הון לפי סעיף 3 לחוק**, שכן המטרה להסתיר הייתה של גרייגוס, וממילא מקום שבו ניתן להתחקות אחר הבעלים האמיתיים של הרכוש, אין מתבצעת פעולה של הסתרה: לא ירדתי לסוף דעתו של הנאשם. ראשית, גרייגוס היה סוכן של הרשויות. לא הבנתי, אפוא, על מה מבסס הנאשם את הטענה כי הוא "מלבין מקצועי" וכי המטרה להסתיר התגבשה דווקא במוחו. אשר לנאשם, שפנה לגרייגוס וביקש ממנו לספק לו חשבונות פיקטיביים לשם ביצוע ההונאות, ואחר כך סיפק את הפרטים למבצעי ההונאה: פתיחת חשבונות על שם חברות פיקטיביות באירופה, מעידה לכאורה על הסתרה מתוככמת, לשם ניצול פירות העבירה העתידיים (**עניין ברהמי**, פסקה 27). נוכח כל אלה, **דין הטענה להדחות, לפחות בשלב זה**.

שנית, כספי המרמה (והמרמה כולה) נחשפו במקרה זה בשל פעילות של רשויות החקירה האמריקאיות. קבלת הטענה שכאשר ניתן להתחקות אחר הבעלים האמיתיים של הרכוש - אין מתבצעת פעולה של הסתרה, ועל כן לא התגבש היסוד הנפשי הדרוש להרשעה, תוביל לכך שכל אימת שהרשויות החוקרות מצליחות במשימתן, לא ניתן יהיה להעמיד איש לדין, משום שהרכוש נמצא והדבר מלמד (לגישת ההגנה) שלא הייתה הסתרה. ברור שטענה כזו אינה יכולה לעמוד. מעבר לכך, העבירות לפי סעיף 3(א) ו-4 לחוק הן עבירות התנהגות, ואינן דורשות שהלבנת ההון תישא פרי לשם התגבשות. יותר מכך: "גם פעולות שבוצעו 'להכשרת הקרקע', בטרם התקבל הרכוש האסור, עשויות לעלות כדי נסיון להלבנת הון" (**עניין ברהמי**, פסקה 26).

14. הטענה בדבר **מחדלי חקירה**, הקשורים בכך שהרשויות לא הצליחו לאתר את מבצעי ההונאה ולחקור אותם, תמוהה בעיני. אם הבנתי נכון מתוך כתב האישום, והדברים נאמרו גם בתשובת המאשימה, לגרייגוס לא היה קשר ישיר עם מבצעי ההונאה. החוליה המקשרת הייתה הנאשם, והוא סירב לסייע לרשויות להתחקות אחר שותפיו. הטענה שבהעדר חקירה של מבצעי ההונאה, נפגעה יכולתו של הנאשם להתגונן, נשמעת כ"זעקת הקוזאק הנגזל", **ודינה להדחות**.

15. הטענה בדבר **הקדמת מועד השימוע**: כפי שצוין לעיל, הוריתי לב"כ המאשימה להמציא לחברו את נימוקי פרקליטת המחוז, שניתנו בהתאם לסעיף 60א(ה) לחסד"פ, בנוגע לקיצור פרק הזמן שנקוב בסעיף 60א(ד) לחסד"פ בין היידוע לשימוע. באופן כללי ניתן לומר שקיימת סמכות כזו, ואם תיוותר לסנגור טענה בעניין, לאחר שיקבל את הנימוקים, **יעלה אותה בהמשך**.

16. **חומר חקירה ותעודת החסיון**: גם נושא זה לובן בדיון בבית המשפט, וב"כ המאשימה ישיב לבית המשפט ולהגנה מה העלה הברור שערך לגבי סמכות הממונה על החסיונות, שחתם על התעודה. **ככל שיותר קושי בנושא זה - גם בו אדון**. אני מקווה שיתר הטענות בדבר אי העברת חומר לובנו בין הצדדים ושהדברים באו על מקומם. אין בכך כדי לפטור את ב"כ המאשימה מהכנת רשימת חומר חקירה מדויקת ומעודכנת.

סיכום

17. נוכח כל האמור, ובכפוף לאמור בסעיפים 14 - 15 לעיל, **אני דוחה את בקשת הנאשם להורות על ביטול כתב האישום, או סעיפים מתוכו**.

נוכח הסכמת הצדדים לכך שהחלטה תשלח אליהם, אני מורה למזכירות לעשות כן.

נקבע מועד לדיון לפי סעיף 144 לחסד"פ, וזאת **ליום 21.5.18 בשעה 09:30**.

הנאשם מוזהר בחובת התייצבותו

המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים, והסנגור יעדכן את הנאשם, לרבות בדבר המועד שנקבע.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ח, 30 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.